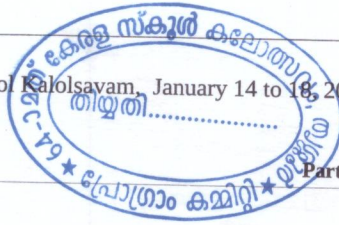

സമ്പന്നൻ: ഒരു മൃഗവൃത്ത വീട്

വേനൽപ്പൂവ്

സ്വർഗ്വപ്രകാരം വെറുതെയാക്കി തലേയില ഉടൻ അവൾ കണ്ണ് തുറന്നു. ചുറ്റും മൃഗ മൃഗങ്ങളെ വെർത്തു. ഒന്നോടൊന്നും അവൾ അവളെ (അമ്മയായി വർത്തിച്ചുപോകും). ആ വീട്ടിലെ ഒരു മൃഗത്തിൽ അവളും കാര്യമായത, തന്നിച്ച് പാർത്തു. ഒരു പെൺകുട്ടി, ഏകാന്തതയുടെ അനന്തതയിൽ അവൾ തിരയുകയാണ്. സ്വർഗ്വം, ദാർശനികം, നാട്യം, പാട്ടം, ചിന്തകൾ... ദാർശനികമായിത്തന്നെ മനസ്സെടുത്തു. ദീർഘമായ മാലയിലൂടെ കണ്ണാം. ഉറക്കമുണർന്നവൾ ചുറ്റും നോക്കി. എന്തോ എവിടെയോ ഒരു ശൂന്യത. താൻ വീണ്ടും എന്തൊക്കെയാണോ മറയ്ക്കുന്നു. അവൾ മൃഗ മൃഗങ്ങൾ ഒന്ന് പാടി. താണെന്നാണ് തിരയുന്നതെന്നു പോലുമറിയാത്ത. ഒടുവിലവൾ ഒരു പെട്ടി കണ്ടുപിടിച്ചു. ആദ്യമായി കാണുന്ന ആകാശത്തിൽ ^{മാല} അത് തുറന്നു. അതിൽ നിന്നെ കണ്ടു കളിയിരുന്നു. മാല എന്ന പെൺകുട്ടിക്ക് ലഭിച്ച മനുഷ്യജന്മം. പെട്ടെന്ന് എന്തോ തിരിച്ചറിഞ്ഞെന്ന ദാവത്തിൽ അവൾ ഒരു കഷണം കിടലായി. എന്തോ കഴിഞ്ഞു. എഴുതിപ്പൂർത്തിയാക്കി കഴിയാത്ത വിറയ്ക്കുന്ന അവളുടെ കൈകൾക്കിടയിൽ നോക്കുമ്പോൾ അവളുടെ

വെളുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു മാലയ്ക്ക് മുൻപിൽ ഉറങ്ങുന്നു.

“ആ പെണ്ണിന് മറവി രോഗമായിരുന്നത്രേ!”

ആശ്ചര്യത്തോടെ നിൽക്കുന്നതിനിടയിൽ നിന്നും ആരെ പറയുന്നത് കേൾക്കാം.

ഒരുപരിചിതനെന്നപ്പോലെ ആ പുത്തോടത്തിനുള്ളിലേക്ക് അവൻ

തന്റെ വെളുത്തപ്പാൽ കുടി നൽകി. അവസ്ഥയ്ക്ക് അവൻ

സ്വപ്നമായി അവളുടെ തലകൾക്ക് അവനെ വിഴുങ്ങുന്നത്രേ

തണുപ്പായിരുന്നു.

“എല്ലാം എന്തെല്ലാം വെളിച്ചമായിരുന്നു!” ഒന്ന് കരച്ചാൽ

പോലും കഴിയാത്ത അവൻ മാലയുടെ മുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു.

എന്നപ്പോൾ അവൻ തണുത്തു വിറങ്ങലിച്ചിരുന്ന ആ മുറിയി-

ലേക്ക് കയറുമ്പോൾ പലരും അവളുടെ മനസ്സിൽ മിന്നി

മറഞ്ഞു. അവളോടൊന്നിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നു. നമ്മുടെ ഒരുമിച്ച്

മരിക്കാമെന്ന്. അവളോൾ നിന്നപ്പോൾക്ക് കരച്ചാൽ ഞാനോ

എന്നെപ്പോൾക്ക് കരച്ചാൽ നീയോ ഉണ്ടാകില്ലല്ലോ! “അതും

നൂണായിരുന്നുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കി വേണ്ട

മുഴുവൻ വേണ്ടിവന്നല്ലോ!” അവളോടൊന്നിച്ച് പലരും ഒരു വീണ്ടും

അവനെ നിശ്ചിതമായി പറഞ്ഞു.

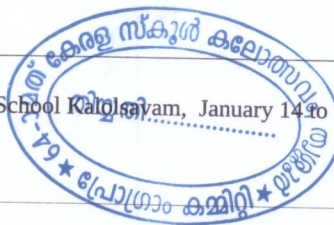
അലക്കോലമായി ആ മുറിയിലെ ചിതറിയിരുന്ന കണ്ണു-

കളും. നമ്മുടെ കൂടെയുള്ള നമ്മുടെ നന്മയെത്താത്ത

മെത്തയും മരിക്കുന്ന എഴുതിപ്പത്രത്തിലാകാത്ത ഒരു കണ്

അവൻ കയ്യെടുത്തു.

(Note: This page will be scanned to publish the article in schoolwiki. So, Write neatly. Don't fold paper. Don't write overleaf).

“പിരിയപ്പട്ട അപരിചിതൻ,

ഇന്ത്യവരെച്ചു അടക്കാതെ നിന്നുവേണ്ടി ഒരു
മുനി മാത്രം എന്റെ വീടിൽ ഞാൻ ഒരുക്കിയിരുന്നു.
പക്ഷെ ഇപ്പോൾ ആ മുനിപ്പട്ട വാതിലും അടയ്ക്കുന്നതുപോലെ
എനിക്ക് തോന്നുന്നു.

ഇനം കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ നിമിഷവും എന്റെ
ഓർമ്മകൾ നഷ്ടമാകുകയാണ്. ഒരുനാൾ നിന്റെ ലോകത്ത്
കുളിർ നിന്ന് ഞാനും എന്റെ ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് നീയും
ഇല്ലാതെയാകും. ഓർമ്മകൾ മരിച്ച മനുഷ്യന്റെ ഭ്രാന്തായ
പതിയെ നഷ്ടമാകും. ഒരുപക്ഷെ നിന്നിലേക്കുള്ള എന്റെ
അവസ്ഥ വരിച്ചാലിരിക്കാമിത്.”

പൂർത്തിയാക്കത്തക്കിതു കാരണം ‘അപരിചിതൻ’
എന്നഖണ്ഡിത പദപ്രയോഗം മാത്രമായിരുന്നു. ~~കുട്ടി~~ അവളുടെ
പൂർവ്വത്തിൽ അടക്കാതെ വച്ച ആ ഒരുമുനി താനായിരുന്നു.
ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴേക്കും മധ്യ പെഷ്ക്ക് തുടങ്ങിയിരുന്നു.
വീടിന് പുറത്തും, അകത്തും “വേണമെ അവസ്ഥാനിഷ്ടം, അവളോ!”
അതും പറഞ്ഞ് അവിടെ അവരോടിച്ച മാലതെ കൂടെക്കൂട്ടാ-
തെ അധികം തിരിയെ നടന്നു. ഇന്നലെ വെച്ചിലന്ന്
വച്ചില പൂക്കൾ പോലും ഇന്ന് തളിർത്തിരുന്നില്ല. പക്ഷെ
ഇപ്പോൾ മധ്യ പെഷ്കിട്ടും അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വേണമെന്ന്
വെച്ചിലച്ചാലിരുന്നു!